

meget ønske, at vi i det kommende Udvalg kunde blive enige om at føre hele § 1 tilbage til den af Kommissionen foreslaaede Form. Jeg har det bedste Haab derom, efter at jeg har hørt de Udtalelser, der er faldet.

Jeg skal ikke brede mig meget over de følgende Paragraffer. Det fremgaar af §§ 8, 9, 10, 11 og 12, at Adoptionsbevilling ikke vil kunne gives, uden at Ministeriet har foretaget nøjagtige og omfattende Undersøgelser. Der er saa meget i disse Paragraffer, der er ganske løst og temmelig svævende og overladt til Bevillingsmyndighedernes Skøn. Jeg tror imidlertid, det er rigtigt, at det er saaledes, fordi Forholdene kan være saa forskelligartede, at det er ganske umuligt at drage snævre Lovgrænser derfor; det vilde være uheldigt.

De arveretlige Bestemmelser, som jo er ret afgjort lovfæstet, vil vist tilfredsstille. Rent personlig vilde jeg anse det for ideelt, om Adoptivbarnet havde Tvangslod sammen med de virkelige Børn, hvis der er saadanne. Jeg kunde nemlig ønske, at Forbindelsen mellem Adoptivforældrene og Barnet blev saa inderlig og nær som muligt, at Barnet maatte faa den Følelse, at det helt og fuldt hørte til i Familien. Der er i Bemærkningerne til Lovforslagets § 13 udtalt Frygt for at udvide Adoptivbarnets Arveret, fordi man er bange for at hindre Adoptioner, der ellers kunde være ønskelige for det. Jeg tror nu ikke paa, at en saadan Lovændring vil afskrække dem, der i barnløst Ægteskab føler en stærk Længsel efter Børn, og som mener ved Adoption at kunne stille dette Savn, og jeg tror heller ikke, det vil kunne afskrække dem, der har saa stor Kærlighed til et fremmed Barn, at de gerne vilde give det Plads i Hjemmet blandt deres egne Børn.

I denne Forbindelse kan jeg ikke undlade at udtale det Haab, at Bevillingsmyndighederne ikke vil forlange alt for vægtige Grunde for Adoption i Familier, hvor der er Børn i Forvejen. Det er en stor Lykke at opvokse i en Søkendeflok, og det burde ikke nægtes et Barn at faa Del deri, hvis Omstændighederne ellers tillader det. For øvrigt var det vist ikke af Vejen, om man stærkere betonedede det store Ansvar, der er forbundet med at optage et fremmed Barn i Familien; tage det til sig som sit eget. Jeg ser i alt Fald saaledes paa det, at man ved Adoption paatager sig det alvorligste Ansvar, den allerstørste Forpligtelse, og netop fordi jeg ser saaledes paa det, er jeg noget betænkelig ved Ophævelsesparagrafferne. Jeg tror ganske vist ikke,

man kan undvære dem. Der kan f. Eks. i Barnets egen Slægt foregaa saadanne Forandringer, at de gør en Ophævelse af Adoptionsforholdet ønskelig. Men jeg haaber, at den højtærede Minister vil være meget forsigtig med at ophæve Forholdet, blot fordi Parterne er enige derom. Jeg tror nemlig, at Parterne meget let vil kunne blive enige derom, fordi det vil være en let forstaaelig Stolthed hos den adopterede at erklære sig villig til at ophæve Forholdet, naar han mærker, at man ønsker at blive ham kvit. Jeg kan gaa med til, at Adoptivforholdet ophæves, hvis Forældrene fuldstændig svigter deres Forpligtelser overfor Adoptivbarnet, fordi jeg mener, at det altid først og fremmest maa være Barnets Interesser, der er det vigtigste. Derimod er jeg bange for § 20: Lad være, at Forholdet ophæves, hvis Barnet øver Vold mod sine Forældre, men det bør efter min Mening ikke kunne ophæves, fordi Barnet fører et lastefuldt, ja endog et forbryderisk Liv. Man bør ikke kunne slippe for sine Forældrepligter, fordi Barnet er kommet ind paa de onde Veje. Man ser jo nu og da i Livet, at Forældre i Vrede bortviser fra Hjemmet en Søn eller Datter, som har forset sig; men i de fleste Tilfælde vil det en Gang komme tilbage og opnaa Tilgivelse. Hvis Adoptivforholdet imidlertid er ophævet ad retslig Vej, er ingen Tilbagekomst mulig, saa er Hjemmet lukket, og jeg tror, at det for den vildfarende Søn eller Datter vil kunne faa de mest skæbnsvangre Følger, naar alt er blevet lukket for dem, naar de er blevet sluppet af Forældrenes Kærlighed og Omsorg. Derfor vil jeg gerne, at denne Passus „eller fører det et lastefuldt eller forbryderisk Liv“ maa udgaa. Om de eventuelle Ophævelser af Adoptivforholdet skal afgøres af Administrationen eller ved Domstolene, vil vi jo kunne drøfte i det kommende Udvalg.

Jeg skal i øvrigt paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker de forskellige Ordførere for den overordentlig elskværdige Modtagelse, Lovforslaget har faaet. I Anledning af de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede 5te landstingsvalgte Medlem (Bülow), og som fandt Tilslutning fra de fleste senere Ordførere, om det uheldige i, at det ikke ogsaa tillades en Kvinde at adoptere sit uægte Barn, maa jeg sige, at det er selvfølgelig et meget omtvistet Spørgsmaal, om det skal tillades eller ikke. Jeg er vis paa, at der er egentlig ingen, som tør tage bestemt